

kunde tænkes at opstaa angaaende Anvendeligheden af enkelte Bestemmelser, f. Eks. af Bestemmelsen i § 38 om Rente af Købesummen eller i § 53 om den Frist, inden hvilken en Mangel skal være gjort gældende. Under Udkastets Regel gaar naturligvis først og fremmest de Tilfælde, i hvilke Bestillingen angaar Genstande, hvis Forfærdigelse sker uden Hensyn til Bestillerens reut individuelle Fornødenheder, idet Genstandene i den almindelige Omsætning bestemmes alene efter deres Arts- og Slægtsegenskaber og derfor fra denne Side set meget vel kunde føres paa Lager som færdige Genstande. Om Berettigelsen af at henhøre disse Tilfælde under de i Udkastet givne Bestemmelser om Køb vil næppe nogen rejse Tvivl. Men en nøje Granskning af Udkastet vil formentlig vise, at det ogsaa uden Betænkelighed kan anvendes paa Bestilling af Genstande, hvis Tilvirkning sker under en Afpassning efter Bestillerens særlige Behov, som f. Eks. Forfærdigelse af Klæder efter Maal, saafremt — i disse som i de andre Tilfælde — det for Tilvirkningen fornødne Stof skal ydes af den, der har paataget sig Tilvirkningen. Fra Udkastets Regel undtages paa den anden Side Aftalen om „Opførelse af Bygning eller andet Anlæg paa fast Ejendom“. Paa saadanne „Anlæg“ tør det ikke uden videre anses for givet, at samtlige Udkastets Bestemmelser ville findes passende og det bør derfor overlades til Domstolenes Skøn at træffe Afgørelsen af de enkelte Spørgsmaal.

2det Stykke af § 2 inddrager Bytteaftalen under Lovens Bestemmelser om Køb. Udkastet er herved i Overensstemmelse med Kommissoriets Anvisning og den almindelige Retsbevidstheds Opfattelse, der ikke tillægger den Køb og Bytte alene adskillende Forskel i Vederlagets Art nogen afgørende Betydning for Bedømmelsen af Retsforholdet mellem Parterne. Kun maa det bemærkes, at Bytteforholdets egen Natur medfører, at forskellige af Udkastets

Bestemmelser efter deres Indhold ikke umiddelbart passe paa Bytte, saa at der for saa vidt kun kan være Tale om en „tilsvarende“ Anvendelse, jfr. f. Eks. Reglerne om Mora, ved hvis Anvendelse enhver af Parterne bliver at anse som Sælger.

Grunden til, at det norske Udkast i Modsætning til saa vel det svenske som det danske ikke medtager Bytteretshandler under Udkastets Bestemmelser, er den, at man ikke har ment at kunne have tilstrækkeligt Overblik over de Former, hvorunder den navnlig i det nordlige Norge ikke ubetydelige Byttehandel faktisk foregaar, og derfor ikke har villet udsætte sig for at gribe forstyrrende ind i de interesserede Kredses Afpassning af Retsforholdet efter deres særlige Tarv.

§ 3.

Saa vel den almindelige som den særlig juridiske Sprogbrug indbefatter under Køb baade de Tilfælde, i hvilke Aftalen angaar en bestemt Salgsgenstand — det saakaldte Specieskøb eller Køb af en individuelt bestemt Ting — og dem, i hvilke Salgsgenstanden alene er bestemt efter Art — det saakaldte Genuskøb eller Køb af en generisk bestemt Ting. Forholdenes Forskellighed medfører dog til en vis Grad Nødvendigheden af særlige Regler om hver af de to Grupper, hvorom henvises til Bemærkningerne til Udkastets §§ 17, 23, 24, 37, 42, 43, 49, og 66. Grænserne imellem de to Slags Køb, til Adskillelse mellem hvilke den danske Sprogbrug ogsaa savner kortfattede rammende Betegnelser, er imidlertid ret flydende, idet en Angivelse af Salgsgenstanden efter dens Art kan være saa specialiceret, at der faktisk kun findes et ringe Kvantum Genstande, paa hvilke Angivelsen passer, f. Eks. Vinen af en bestemt Høst fra et bestemt Sted. Det maa selvfølgelig overlades til Domstolene i hvert enkelt Tilfælde at drage Grænsen i saa Henseende. Et enkelt i Literaturen meget omtvistet Tilfælde, nemlig Køb af